

UOHSX00CQYL5

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0316/2016/VZ-33930/2019/321/ZSř

Brno 10. prosince 2019

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 28. 12. 2016 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, podaném zadavatelem -

- **Krajská zdravotní, a. s.**, IČO 25488627, se sídlem Sociální péče 3316/12a, 400 11 Ústí nad Labem,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S0226/2013/VZ-49280/2016/511/JNv ze dne 14. 12. 2016, vydanému ve správním řízení zahájeném dne 23. 4. 2013 z moci úřední ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, jichž se měl výše označený zadavatel dopustit při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „**Modernizace a obnova přístrojového vybavení specializovaného pracoviště - Traumatologického centra Krajské zdravotní, a. s. - Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z.**“, zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo do informačního systému o veřejných zakázkách odesláno dne 30. 7. 2009 a uveřejněno dne 3. 8. 2009 pod ev. č. 60034609 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo oznámení uveřejněno dne 5. 8. 2009 pod zn. 2009/S 148-216526, a dále při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „**Modernizace a obnova přístrojového vybavení specializovaného pracoviště - Onkologického centra Krajské zdravotní, a. s. - Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z.**“, zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo do informačního systému o veřejných zakázkách odesláno dne 30. 7. 2009 a uveřejněno dne 3. 8. 2009 pod ev. č. 60034602 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo oznámení uveřejněno dne 5. 8. 2009 pod zn. 2009/S 148-216524, na které byly dne 19. 10. 2009 uzavřeny smlouvy,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0226/2013/VZ-49280/2016/511/JNv ze dne 14. 12. 2016 ve výrocích I., II., III., IV. a VII.

r u š í m

a správní řízení zahájené dne 23. 4. 2013 z moci úřední ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, jichž se měl zadavatel - Krajská zdravotní, a. s., IČO 25488627, se sídlem Sociální péče 3316/12a, 400 11 Ústí nad Labem, dopustit při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „Modernizace a obnova přístrojového vybavení specializovaného pracoviště - Traumatologického centra Krajské zdravotní, a. s. - Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z.“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo do informačního systému o veřejných zakázkách odesláno dne 30. 7. 2009 a uveřejněno dne 3. 8. 2009 pod ev. č. 60034609 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo oznámení uveřejněno dne 5. 8. 2009 pod zn. 2009/S 148-216526, a při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „Modernizace a obnova přístrojového vybavení specializovaného pracoviště - Onkologického centra Krajské zdravotní, a. s. - Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z.“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo do informačního systému o veřejných zakázkách odesláno dne 30. 7. 2009 a uveřejněno dne 3. 8. 2009 pod ev. č. 60034602 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo oznámení uveřejněno dne 5. 8. 2009 pod zn. 2009/S 148-216524,

z a s t a v u j i,

neboť dle § 117a písm. f) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů v řízení zahájeném z moci úřední nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření dle § 118 nebo pro uložení sankce podle § 120 nebo § 120a téhož zákona.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, zahájil dne 23. 4. 2013 správní řízení z moci úřední ve věci možného spáchání správních deliktů podle

¹ Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 26 zákona v návaznosti na § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů se nepoužije s ohledem na § 273 odst. 1 tohoto zákona. Ve vztahu k posouzení odpovědnosti za přešupek a určení druhu a výměry sankce, resp. správního trestu se jedná o znění zákona účinné ke dni spáchání přešupku (v šetřeném případě k datu uzavření smluv na veřejné zakázky), ledaže by pro zadavatele byla nová právní úprava příznivější. Ve vztahu k postupu v řízení o přešupku se jedná o znění zákona účinné ke dni zahájení řízení o přešupku.

§ 120 odst. 1 písm. a) zákona, jichž se měl zadavatel - Krajská zdravotní, a. s., IČO 25488627, se sídlem Sociální péče 3316/12a, 400 11 Ústí nad Labem (dále jen „**zadavatel**“ nebo „**obviněný**“), dopustit při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „Modernizace a obnova přístrojového vybavení specializovaného pracoviště - Traumatologického centra Krajské zdravotní, a. s. - Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z.“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo do informačního systému o veřejných zakázkách odesláno dne 30. 7. 2009 a uveřejněno dne 3. 8. 2009 pod ev. č. 60034609 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo oznámení uveřejněno dne 5. 8. 2009 pod zn. 2009/S 148-216526 (dále jen „**VZ 1**“), a při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „Modernizace a obnova přístrojového vybavení specializovaného pracoviště - Onkologického centra Krajské zdravotní, a. s. - Masarykova nemocnice v Ústí nad Labem, o. z.“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo do informačního systému o veřejných zakázkách odesláno dne 30. 7. 2009 a uveřejněno dne 3. 8. 2009 pod ev. č. 60034602 a v Úředním věstníku Evropské unie bylo oznámení uveřejněno dne 5. 8. 2009 pod zn. 2009/S 148-216524 (dále jen „**VZ 2**“).

2. Na plnění VZ 1 a VZ 2 (dále společně též jen „**veřejné zakázky**“) zadavatel uzavřel dne 19. 10. 2009 s vybraným uchazečem - HOSPIMED, spol. s r. o., IČO 00676853, se sídlem Malešická 2251/51, 130 00 Praha 3 (dále jen „**vybraný uchazeč**“) smlouvy.
3. Úřad získal na základě obdrženého podnětu a vyžádané dokumentace o veřejných zakázkách konkrétně pochybnost o tom, zda zadavatel při stanovení zadávacích podmínek na veřejné zakázky postupoval v souladu s ustanoveními § 6, § 44 a § 56 zákona, tj. zda dostatečně vymezil podmínky údržbového servisu pro účely dílčího hodnotícího subkritéria s názvem „Náklady na údržbový servis za rok (nad rámec bezplatného záručního servisu)“ dle části 12 zadávacích dokumentací na veřejné zakázky (dále též jen „**subkritérium údržbového servisu**“) a zda byl zadavatel oprávněn požadovat v rámci technických kvalifikačních předpokladů předložení dokladu prokazujícího zavedení systému řízení jakosti podle ČSN EN ISO 13485:2003 (dále též jen „**certifikát systému řízení jakosti**“) a dokladu prokazujícího zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci (dále též jen „**certifikát systému bezpečnosti informací**“) dle bodu 6. 9. 3 zadávací dokumentace.
4. Dne 31. 1. 2014 vydal Úřad na základě posouzení obsahu správního spisu rozhodnutí č. j. ÚOHS-S226/2013/VZ-2267/2014/514/JNv (dále jen „**původní prvostupňové rozhodnutí**“), jímž rozhodl o tom, že se zadavatel dopustil v rozsahu označených pochybností celkem čtyř správních deliktů, za které Úřad uložil zadavateli pokutu ve výši 600 000 Kč.
5. Původní prvostupňové rozhodnutí předseda Úřadu k rozkladu zadavatele rozhodnutím č. j. ÚOHS-R43/2014/VZ-42951/2016/321/TNo ze dne 21. 10. 2016 (dále jen „**první druhostupňové rozhodnutí**“) zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a spolu se svým závazným stanoviskem věc vrátil Úřadu k novému projednání.

II. **Napadené rozhodnutí**

6. V návaznosti na nové projednání věci vydal Úřad na základě posouzení všech rozhodných skutečností dne 14. 12. 2016 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0226/2013/VZ-49280/2016/511/JNv (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
7. Výrokem I. napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v ustanovení

§ 44 odst. 1 zákona v návaznosti na ustanovení § 6 zákona, když v zadávacích podmínkách na VZ 1 nevymezil transparentně způsob hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího subkritéria údržbového servisu, neboť nijak nespécifikoval obsah práv a povinností dodavatele při provádění údržbového servisu, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel s vybraným uchazečem na VZ 1 smlouvu.

8. Výrokem II. napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v ustanovení § 44 odst. 1 zákona v návaznosti na ustanovení § 6 zákona, když v zadávacích podmínkách na VZ 2 nevymezil transparentně způsob hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího subkritéria údržbového servisu, neboť nijak nespécifikoval obsah práv a povinností dodavatele při provádění údržbového servisu, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel s vybraným uchazečem na VZ 2 smlouvu.
9. Výrokem III. napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v ustanovení § 56 odst. 6 zákona, když při zadávání VZ 1 v rámci technických kvalifikačních předpokladů požadoval v čl. 6. 9. 3 zadávací dokumentace doklad prokazující zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci, ačkoliv jej nebyl oprávněn požadovat, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel s vybraným uchazečem na VZ 1 smlouvu.
10. Výrokem IV. napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v ustanovení § 56 odst. 6 zákona, když při zadávání VZ 2 v rámci technických kvalifikačních předpokladů požadoval v čl. 6. 9. 3 zadávací dokumentace doklad prokazující zavedení systému managementu bezpečnosti informací v organizaci, ačkoliv jej nebyl oprávněn požadovat, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel s vybraným uchazečem na VZ 2 smlouvu.
11. Ve výroku V. napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že se zadavatel nedopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím že při zadávání VZ 1 požadoval v rámci prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů podle § 56 odst. 6 citovaného zákona v čl. 6. 9. 3 zadávací dokumentace certifikát systému řízení jakosti.
12. Ve výroku VI. napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že se zadavatel nedopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím že při zadávání VZ 2 požadoval v rámci prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů podle § 56 odst. 6 citovaného zákona v čl. 6. 9. 3 zadávací dokumentace certifikát systému řízení jakosti.
13. Výrokem VII. Úřad uložil zadavateli za spáchání správních deliktů dle výroků I. - IV. pokutu ve výši 40 000 Kč.
14. Výroky I. a II. napadeného rozhodnutí odůvodnil Úřad (body 70 - 89 odůvodnění napadeného rozhodnutí) zejména tím, že je povinností zadavatele vymezit zadávací podmínky a hodnotící kritéria dostatečně konkrétně, přesně a jednoznačně, aby nemohly vzniknout pochybnosti o jejich výkladu, přičemž uvedené povinnosti zadavatel nedostál, neboť pojem „údržbový

servis“ (dále též jen „**údržbový servis**“) pro účely hodnocení dle subkritéria údržbového servisu zadavatel uvedl toliko v názvu tohoto subkritéria a v zadávacích podmínkách nijak nespécifikoval a jednoznačný výklad předmětného pojmu nelze jednoznačně dovodit ani na základě dalších okolností (odkazu na související právní předpisy v jiné části zadávací dokumentace a presumpci odborné znalosti dodavatele). Ve vztahu k možnému podstatnému vlivu na výběr nejvhodnější nabídky Úřad shledal ohrožovací formu správního deliktu, neboť nelze vyloučit, že netransparentní vymezení subkritéria údržbového servisu mohlo některé dodavatele odradit od podání nabídky, k čemuž Úřad poukázal, že nabídku na VZ 1 a VZ 2 podal jediný uchazeč, ačkoliv si zadávací dokumentaci vyzvedl větší počet dodavatelů.

15. Výroky III. a IV. napadeného rozhodnutí Úřad (body 90 - 104 odůvodnění napadeného rozhodnutí) v návaznosti na závazný právní názor vyjádřený v prvním druhostupňovém rozhodnutí a vyžádané stanovisko Českého institutu pro akreditaci, o.p.s. ze dne 15. 11. 2016 (dále jen „**stanovisko ČIA**“) odůvodnil především tím, že certifikát systému bezpečnosti informací nelze zařadit do kategorie certifikátů systému řízení jakosti, neboť cílem zavedení příslušné normy není jakost (kvalita) produktu, nýbrž ochrana informačních aktiv organizace, a zadavatel tedy nebyl oprávněn certifikát systému bezpečnosti informací podle § 56 odst. 4 a 6 zákona požadovat. Tvrzeného účelu pak zadavatel mohl dle názoru Úřadu dosáhnout například smluvně. Úřad i v tomto případě shledal možný podstatný vliv nezákonného postupu zadavatele na výběr nejvhodnější nabídky a vysvětlil, z jakých důvodů nelze na danou právní otázku (odpovědnost zadavatele za správní delikt) aplikovat zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZZVZ**“) jakožto pozdější příznivější právní úpravu.
16. Výroky V. a VI. napadeného rozhodnutí odůvodnil Úřad (body 104 - 106 odůvodnění napadeného rozhodnutí) tím, že zadavatel požadavkem na certifikát systému řízení jakosti postupoval s ohledem na předmět veřejných zakázek v souladu s § 54 odst. 4 a 6 zákona.
17. V odůvodnění výroku VI. napadeného rozhodnutí (body 107 - 139 odůvodnění napadeného rozhodnutí) se Úřad zabýval zákonnými hledisky pro uložení pokuty, přičemž jako závažnější správní delikt, za který je ukládána pokuta, shledal správní delikt dle výroku IV. napadeného rozhodnutí, a po zohlednění zásady absorpce, sbíhajících se správních deliktů, polehčujících a přitěžujících okolností, doby, která od spáchání správních deliktů uplynula, jakož i vyloučení likvidačního účinku, uložil zadavateli pokutu při spodní hranici zákonné sazby, neboť ji shledal jako dostačující pro naplnění preventivní i represivní funkce ukládané sankce.

III. Námitky rozkladu

18. Dne 28. 12. 2016 obdržel Úřad blanketní rozklad z téhož dne, jímž zadavatel napadl výroky I., II., III., IV. a VII. napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 15. 12. 2016, rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě. Dne 11. 1. 2017 obdržel Úřad doplnění rozkladu, v němž zadavatel uplatnil následující námitky.
19. K výrokům I. a II. napadeného rozhodnutí zadavatel namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost příslušné části napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že Úřad opomněl povinnost uchazečů postupovat v souladu s § 5 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů při výkladu právních pojmů, které se vztahují

k jejich odbornosti, s odbornou péčí a nesprávně interpretoval ustanovení zákona č. 123/2000 Sb., o zdravotnických prostředcích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZoZP**“).

20. Zadavatel v této souvislosti podrobněji uvádí, že z § 4 odst. 2 ZoZP a § 28 ZoZP vyplývá, že údržba zdravotnických prostředků zahrnuje kontroly, ošetřování, seřizování, opravy a zkoušky dle pokynů výrobce, jakož i způsob provádění údržby zdravotnických prostředků. Zadavatel má za to, že nebyl povinen na ZoZP v zadávacích podmínkách výslovně odkazovat, tím méně jmenovitě ve vztahu k údržbovému servisu, neboť Úřad měl v souladu s prvním druhostupňovým rozhodnutím posoudit, zda vymezení údržbového servisu nevyplývá z obecně platných právních předpisů, které jsou subjekty (a tím spíše uchazeči, u kterých se předpokládá odborná způsobilost) povinni znát.
21. Zadavatel rovněž uvádí, že Úřad uměle vytváří dojem, že údržbový servis v rámci záruky je odlišný od údržbového servisu pozáručního, přestože rozdíl spočívá pouze ve způsobu úhrady. Zadavatel má za to, že zadávací podmínky byly vymezeny v podrobnostech pro zpracování nabídek, neboť význam pojmu údržbového servisu byl seznatelný ze souvisejících právních předpisů a definice každého jednoho užitého pojmu užitého v zadávacích podmínkách není nezbytná. Dále zadavatel namítá, že právní úpravu ZoZP je nutno posuzovat nikoliv izolovaně jen z hlediska gramatického výkladu relevantních ustanovení, nýbrž s přihlédnutím k jejímu celkovému kontextu, z něhož zákonná definice údržbového servisu jednoznačně vyplývá.
22. K výrokům III. a IV. napadeného rozhodnutí zadavatel namítá, že Úřad dospěl k nesprávnému závěru, že certifikát systému bezpečnosti informací není dokladem prokazujícím zavedení systému řízení jakosti, neboť formalisticky vycházel toliko z označení dokumentu bez zohlednění specifik plnění a potřebnosti tohoto certifikátu, čímž se odchýlil též od závazného právního názoru prvního druhostupňového rozhodnutí.
23. Zadavatel v této souvislosti podrobněji uvádí, že Úřad se měl v napadeném rozhodnutí zabývat posouzením toho, nakolik má certifikát systému bezpečnosti informací v konkrétním případě - s přihlédnutím ke specifikům zadavatele - vztah k řízení jakosti u dodavatelů, nikoliv jen formalistickým ověřením, zda lze tento certifikát podřadit pod kategorii certifikátů řízení jakosti, jak Úřad učinil s odkazem na stanovisko ČIA.
24. K úzké souvislosti managementu bezpečnosti informací v organizaci a řízení jakosti zadavatel doplňuje, že význam ochrany důvěrných informací o pacientech u dodavatele potvrzují i (později přijaté) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1148 ze dne 6. července 2016, o opatřeních k zajištění vysoké společné úrovně bezpečnosti sítí a informačních systémů v Unii a zákon č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Současně zadavatel sděluje, že neexistuje jiný vhodný způsob, jímž by mohl příslušnou potřebu zajistit, neboť smluvní úprava mlčenlivosti představuje zcela nedostatečný instrument.
25. Zadavatel má rovněž za to, že Úřad odmítl aplikovat (v rozporu s komentářovou literaturou) pozdější příznivější právní úpravu ustanovení § 80 odst. 1 ZZVZ a § 79 odst. 2 písm. e) ZZVZ s pouhým konstatováním, že možnost požadovat i normu řízení bezpečnosti informací z příslušného ustanovení nevyplývá, což činí příslušnou část napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou.

Závěr rozkladu

26. Závěrem zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil, nebo aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání se závazným právním názorem, že ke spáchání tvrzených správních deliktů nedošlo.

IV. Původní rozhodnutí o rozkladu a soudní přezkum

27. Dne 20. 3. 2017 vydal předseda Úřadu rozhodnutí č. j. ÚOHS-R0316/2016/VZ-0985/2017/321/EDy, jímž napadené rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl (dále jen „**původní druhostupňové rozhodnutí**“).
28. V původním druhostupňovém rozhodnutí se předseda Úřadu v návaznosti na vypořádání námitek zadavatele ztotožnil se závěry napadeného rozhodnutí a k výrokům I. a II. napadeného rozhodnutí poukázal, že z právního předpisu by mohla definice údržbového servisu vyplývat pouze v případě, že by na ni zadavatel v této souvislosti odkázal a že ze zadávacích podmínek není nijak zřejmé, co měli uchazeči pro účely subkritéria údržbového servisu nacenit, neboť z názvu subkritéria údržbového servisu lze dovodit, že formulace „nad rámec“ znamená jak v době záruky, tak po uplynutí záruční doby. K požadavku na certifikát systému bezpečnosti informací předseda Úřadu uvedl, že ustanovení § 56 odst. 4 zákona jednoznačně stanoví rámec toho, co lze v jeho mezích požadovat, tj. certifikáty systému řízení jakosti vydané podle českých technických norem akreditovanou osobou, přičemž požadavek zadavatele na certifikát systému bezpečnosti informací šel již nad rámec znění zákona, a proto jej zadavatel nebyl - s ohledem na vysoce formalizovaný charakter zadávacího řízení - oprávněn požadovat. Předseda Úřadu se zabýval též možností aplikovat na zjištěný skutkový stav pozdější právní úpravu, načež důvody pro takový postup neshledal, neboť nedospěl k závěru, že by se jednalo o právní úpravu příznivější.
29. Proti původnímu druhostupňovému rozhodnutí podal zadavatel žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**SŘS**“), kterou Krajský soud v Brně (dále jen „**krajský soud**“) rozsudkem č. j. 29 Af 42/2017 - 53 ze dne 29. 4. 2019 (dále jen „**rozsudek KS**“) jako nedůvodnou zamítl.
30. Krajský soud v rozsudku KS nejprve vyloučil povinnost aplikovat na věc pozdější příznivější právní úpravu, načež ve vztahu k výrokům III. a IV. napadeného rozhodnutí týkajícím se požadavku na předložení certifikátu systému bezpečnosti informací poukázal, že dotčený požadavek nemá úzkou souvislost s kvalitou poskytovaného plnění, potažmo přímou souvislost s kvalitou poskytovaných zařízení.
31. Ve vztahu k výrokům I. a II. napadeného rozhodnutí krajský soud uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěrem Úřadu o nesrozumitelnosti dotčeného subkritéria, neboť jeho formulace je dle názoru krajského soudu způsobilá vyvolat dojem existence údržbového servisu „nad rámec“ paralelně k běžnému záručnímu servisu. Krajský soud dále konstatoval, že skutečný vliv na výběr nejvhodnější nabídky nebylo nutné prokazovat a že závažnost výskytu posuzované nejednoznačnosti považuje za velmi nízkou, to však bylo dle jeho názoru reflektováno nízkou pokutou.
32. Proti rozsudku KS podal zadavatel kasační stížnost, jíž Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 6 As 113/2019 - 32 ze dne 25. 9. 2019 (dále jen „**rozsudek NSS**“) vyhověl a rozhodl

o tom, že se rozsudek KS ruší (výrok I.), že se původní druhostupňové rozhodnutí ruší a věc se vrací Úřadu k dalšímu řízení (výrok II.) a že je Úřad povinen uhradit zadavateli náhradu nákladů soudního řízení (výrok III.).

33. Nejvyšší správní soud se v rozsudku NSS neztotožnil se závěrem Úřadu o nejednoznačnosti subkritéria údržbového servisu a v návaznosti na posouzení obsahu zadávací dokumentace ve světle související právní úpravy konstatoval, že jediným relevantním výkladem dotčeného požadavku je vyčíslení nákladů na servis po uplynutí záruční doby, které na rozdíl od bezplatného záručního servisu a bezplatného provádění kontrol dle ZoZP, nebyly povinnou součástí předmětu plnění veřejné zakázky. Jakkoliv Nejvyšší správní soud připustil možnost pregnantějšího vyjádření subkritéria údržbového servisu, poukázal, že zadavatel snesl obhajitelnou a konzistentní argumentaci týkající se výkladu zadávací dokumentace, kterou Úřad přesvědčivě nevyvrátil, a dovození správní odpovědnosti zadavatele není na místě.
34. K požadavku na doložení certifikátu systému managementu bezpečnosti informací Nejvyšší správní soud uvedl, že nemůže bez dalšího souhlasit s kategorickým závěrem Úřadu, že systém managementu bezpečnosti informací v organizaci nelze podřadit pod certifikát systému řízení jakosti ve smyslu § 56 odst. 4 zákona, fakticky toliko na základě jednoho (vnitřně rozporného) stanoviska ČIA. K argumentaci krajského soudu Nejvyšší správní soud poukázal, že součástí předmětu veřejných zakázek bylo i vybavení zahrnující počítačové jednotky se záznamem údajů týkajících se pacientů včetně záručního servisu, například zobrazovací technika, načež dodavatel (vybraný uchazeč) se tak může z povahy věci dostat k citlivým údajům pacientů, na jejichž ochranu je kladen čím dál větší důraz. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že spáchání zjištěných správních deliktů nebylo zadavateli prokázáno.

V. Další řízení o rozkladu

35. Po vrácení správního spisu Nejvyšším správním soudem Úřadu pokračuje předseda Úřadu v řízení o rozkladu proti napadenému rozhodnutí. Předseda Úřadu je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v rozsudku NSS.

Stanovisko předsedy Úřadu

36. V návaznosti na výroky rozsudku NSS a po posouzení konkrétních okolností projednávaného případu ve vzájemných souvislostech jsem podle § 98 odst. 1 č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o přestupcích**“) v dalším řízení o rozkladu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a správnost napadeného rozhodnutí, načež jsem dospěl k následujícímu závěru.
37. Napadené rozhodnutí je nutno ve výrocích I., II., III., IV. a VII. zrušit, neboť odpovědnost obviněného za správní delikty dle výroků I., II., III. a IV. napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 270 odst. 8 ZZVZ v důsledku plynutí času zanikla, čímž nastala skutečnost předvídaná v § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), která bez dalšího odůvodňuje zastavení správního řízení. V další části tohoto rozhodnutí jsou rozvedeny důvody, pro které jsem dospěl k závěru, že jsou splněny zákonné podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení.

VI. K důvodům zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení

K rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí

38. Pro vyloučení pochybností konstatuji, že rozklad zadavatele směřoval pouze proti výrokům I., II., III., IV. a VII. napadeného rozhodnutí. Výroky V. a VI. napadeného rozhodnutí tedy nebyly rozkladem napadeny a s ohledem na jejich oddělitelnost od ostatních výroků napadeného rozhodnutí, na nichž jsou nezávislé, nabyly dne 31. 12. 2016 samostatně právní moci.
39. Přezkum napadeného rozhodnutí v rámci řízení o rozkladu je proto v rozsahu výroků V. a VI. vyloučen. Dále uvedené odůvodnění se vztahuje toliko k výrokům I., II., III., IV. a VII. napadeného rozhodnutí.

K předpokladům odpovědnosti za správní delikty

40. Ve vymezeném rozsahu jsem se dále zabýval tím, zda jsou splněny zákonné podmínky pro věcné projednání rozkladu, tj. zejména zda odpovědnost obviněného za zjištěné správní delikty v důsledku plynutí času nezanikla či zda zde nejsou dány jiné okolnosti, k nimž by bylo nutné v tomto řízení o rozkladu přihlížet z úřední povinnosti a které by mohly odůvodňovat zastavení správního řízení.
41. V uvedeném kontextu jsem se zabýval též tím, zda po vydání původního druhostupňového rozhodnutí, tj. v průběhu vedeného soudního řízení, nenabyla účinnosti nová právní úprava, podle které by byl Úřad povinen postupovat, popřípadě která by byla pro obviněného právní úpravou příznivější a kterou by bylo nutno s ohledem na principy správního trestání aplikovat. Zde odkazuji zejména na čl. 40 odst. 6 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Listina**“), dle kterého se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Citované pravidlo zakládá výjimku z jinak obecného zákazu retroaktivity trestních norem, která se dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudek č. j. 6 A 126/2002 - 27 ze dne 27. 10. 2004 a rozsudek č. j. 8 Afs 17/2007 - 135 ze dne 31. 5. 2007) aplikuje rovněž v oblasti správního trestání.
42. K tomu uvádím, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o přestupcích. Ustanovení § 2 zákona o přestupcích obsahuje v odst. 1 výslovné pravidlo, obdobné čl. 40 odst. 6 Listiny, dle kterého se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku, podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Podle § 2 odst. 5 zákona o přestupcích se při pozdějších změnách zákona, který byl účinný při spáchání přestupku, použije zákona nejmírnějšího.
43. Dle přechodných ustanovení § 112 odst. 1 zákona o přestupcích se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, hledí jako na přestupky podle zákona o přestupcích. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
44. Podle § 112 odst. 2 zákona o přestupcích se ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo

jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přešupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

45. Podle § 112 odst. 4 zákona o přešupcích se zahájená řízení o přešupku a dosavadním správním deliktu, s výjimkou disciplinárních deliktů, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti zákona o přešupcích, dokončí podle dosavadních zákonů.
46. Podle § 112 odst. 5 zákona o přešupcích bylo-li řízení o přešupku a řízení o dosavadním správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, pravomocně skončeno přede dnem nabytí účinnosti zákona o přešupcích, postupuje se při přezkumném řízení nebo novém řízení podle zákona o přešupcích.
47. K citované právní úpravě konstatuji, že zákon o přešupcích je třeba v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny aplikovat vždy, kdy je to pro obviněného příznivější. K dalšímu postupu podle zákona o přešupcích poukazuji, že hypotéza právní normy dle § 112 odst. 4 zákona o přešupcích není naplněna, neboť správní řízení vedené Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0226/2013/VZ již bylo dříve skončeno právní mocí původního druhostupňového rozhodnutí dne 21. 3. 2017, tj. před účinností zákona o přešupcích. Původní druhostupňové rozhodnutí však bylo rozsudkem NSS zrušeno, načež je ve správním řízení pokračováno. Současně však po zrušení původního druhostupňového rozhodnutí rozsudkem NSS není ani vedeno nové řízení za účelem vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 správního řádu, a nelze tak jednoznačně konstatovat ani naplnění hypotézy právní normy podle § 112 odst. 5 zákona o přešupcích.
48. K specifické procesní situaci odkazuji na komentářovou literaturu ke správnímu řádu, Vedral, J., Správní řád. Komentář. II. vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 882 - 883, v níž bylo vysvětleno: *„Správní řád neobsahuje ustanovení, které by speciálně upravovalo postup správního orgánu poté, co jeho rozhodnutí zruší na základě § 78 soudního řádu správního soud ve správním soudnictví a vrátí mu věc k dalšímu řízení. V takovém případě nejde o nové rozhodnutí ve věci podle § 101, ale o podobnou situaci jako v případě § 97 odst. 3, kdy se v důsledku zrušení pravomocného rozhodnutí ‚pokračuje‘ v původním řízení, ve kterém se musí znovu rozhodnout ve věci. Bude záležet na tom, zda soud zruší ‚jen‘ rozhodnutí odvolacího orgánu nebo současně s tím i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které rozhodnutí odvolacího orgánu předcházelo, v závislosti na tom se ve správním řízení bude pokračovat na druhém nebo na prvním stupni. Ačkoliv se v takovém případě jakoby ‚pokračuje‘ v původním řízení, musí správní orgány postupovat v tomto řízení už podle nové právní úpravy, pokud by v mezidobí, tzn. od právní moci rozhodnutí správního orgánu do právní moci rozhodnutí soudu, nabytí účinnosti nového zákona či novela zákona. Jde o podobnou situaci jako v případě § 97 odst. 3 správního řádu, v tomto případě už nelze vycházet z přechodných ustanovení nového zákona či novely zákona, kde se obvykle předpokládá, že řízení pravomocně neskončená před účinností zákona se dokončí podle dosavadních předpisů. Pokud je na základě toho řízení před správním orgánem jednou pravomocně skončeno, nemá pozdější zrušení pravomocného rozhodnutí soudem za následek ‚návrat‘ do právního stavu před účinností změny zákona, ledaže by to zákonná úprava výslovně stanovila“.*

49. Vzhledem k výše uvedenému jsem dospěl k závěru, že v tomto správním řízení je třeba postupovat podle zákona o přestupcích, neboť se jedná o účinnou procesní právní úpravu, jejíž aplikaci přechodná ustanovení nevylučují. V uvedené souvislosti poukazují též na princip nepravé retroaktivity procesních právních norem, dle kterého se nové procesní normy aplikují i na dříve zahájená správní řízení, pokud to přechodná ustanovení nevylučují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 55/2016 - 60 ze dne 25. 7. 2007).
50. Dne 1. 10. 2016 nabyl účinnosti ZZVZ. S účinností od 1. 7. 2017 byl ZZVZ novelizován zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále též jen „**novela**“). Novela mimo jiné zavedla v ustanovení § 270 ZZVZ nová pravidla pro promlčení přestupku a zánik odpovědnosti obviněného za správní delikt; příslušná pravidla současně představují *lex specialis* k obecné úpravě zániku odpovědnosti obviněného za přestupek podle § 29 až § 32 zákona o přestupcích.
51. Ustanovení § 270 odst. 5 ZZVZ (ve znění novely) stanoví, že promlčecí doba u přestupků činí 5 let. Dle § 270 odst. 6 ZZVZ se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Přerušením promlčecí doby počíná dle § 270 odst. 7 ZZVZ běžet promlčecí doba nová. Ustanovení § 270 odst. 8 ZZVZ stanoví, že byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zanikne nejpozději uplynutím 10 let od jeho spáchání. Ustanovení § 270 odst. 11 ZZVZ vymezuje konkrétní ustanovení zákona o přestupcích, která se na postup Úřadu podle ZZVZ nepoužijí.
52. Posouzením věci z hlediska pozdější právní úpravy zavedené zákonem č. 179/2010 Sb. a zákonem č. 55/2012 Sb., o změnách zákona a z hlediska právní úpravy ZZVZ ve znění do 30. 6. 2017, jsem se podrobně zabýval již v původním druhostupňovém rozhodnutí, načež jsem nedospěl k závěru, že by se jednalo o právní úpravu pro zadavatele příznivější.
53. Zde poukazují, že ustanovení § 121 odst. 3 zákona (ve znění účinném v době spáchání obou správních deliktů) stanovilo, že odpovědnost zadavatele, který je právnickou osobou, za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm nezahájil řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán. ZZVZ ve znění do 30. 6. 2017 v ustanovení § 270 odst. 3 stanovil, že odpovědnost zadavatele za správní delikt zaniká, jestliže o něm Úřad nezahájil správní řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
54. Ke spáchání správních deliktů dle výroků I. - IV. napadeného rozhodnutí mělo dojít dne 19. 10. 2009, kdy zadavatel uzavřel smlouvy na veřejné zakázky, čímž měl naplnit poslední znak skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona.
55. V nyní projednávané věci se Úřad o spáchání správních deliktů zadavatelem dozvěděl na základě obdrženého podnětu, který byl Úřadu doručen dne 30. 5. 2012, a dne 23. 4. 2013 zahájil správní řízení z moci úřední. Lhůta pro zahájení správního řízení by tedy Úřadu uplynula dne 19. 10. 2014. V uvedené lhůtě Úřad správní řízení z moci úřední pro podezření ze spáchání správních deliktů zahájil a podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 odpovědnost zadavatele za správní delikty nezanikla.
56. S ohledem na novou právní úpravu zákona o přestupcích a novely ZZVZ považuji za nezbytné posoudit, zda ani ve světle této právní úpravy nejsou správní delikty zjištěné Úřadem

v napadeném rozhodnutí promlčeny či zda odpovědnost obviněného za jejich spáchání v důsledku plynutí času ke dni vydání tohoto rozhodnutí nezanikla. Pro úplnost podotýkám, že v případě zániku odpovědnosti obviněného za správní delikt již Úřad není oprávněn spáchání správního deliktu konstatovat.

57. Jak jsem již poukázal výše, dle § 270 odst. 5, 6 a 7 ZZVZ (ve znění po novele) činí promlčecí doba přestupku 5 let, přičemž uvedená promlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku a/nebo vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; přerušením promlčecí doby počíná běžet promlčecí doba nová.
58. Ve shodě s komentářovou literaturou (Jemelka, L, Vetešník, P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, Zákon o některých přestupcích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 293 - 308) poukazují, že oznámením o zahájení řízení o přestupku je v takovém případě třeba rozumět doručení oznámení o zahájení řízení obviněnému a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 správního řádu, jímž je vyslovována vina obviněného, tj. typicky prvostupňového rozhodnutí, naopak se zpravidla nebude jednat o rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž je toliko potvrzováno či rušeno prvostupňové rozhodnutí.
59. V nyní řešené věci se měl zadavatel dopustit zjištěných správních deliktů dne 19. 10. 2009, načež běžela pětiletá promlčecí doba, která byla dne 23. 4. 2013 přerušena doručením oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední zadavateli. Přerušením promlčecí doby počala dne 23. 4. 2013 běžet nová pětiletá promlčecí doba, která byla přerušena dne 31. 1. 2014 vydáním původního prvostupňového rozhodnutí, jímž Úřad rozhodl o vině zadavatele za správní delikty. Ode dne 31. 1. 2014 běžela nová pětiletá promlčecí lhůta, která byla přerušena dne 14. 12. 2016 vydáním napadeného rozhodnutí. Dne 14. 12. 2016 tedy počala běžet nová promlčecí doba, která by uplynula dne 14. 12. 2021.
60. Ustanovení § 270 odst. 8 ZZVZ však obsahuje speciální pravidlo, dle kterého platí, že byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zanikne nejpozději uplynutím 10 let od jeho spáchání.
61. Zadavatel se měl zjištěných správních deliktů dopustit dne 19. 10. 2009, uvedená prekluzivní doba tedy již uplynula dne 19. 10. 2019.
62. Důvodová zpráva k novele ZZVZ uvádí, že ustanovení § 270 ZZVZ je právní úpravou obdobnou zákonu o přestupcích, reflektující specifika zadávání veřejných zakázek a stanovenou délkou lhůt vysvětluje následovně: *„Délka promlčecí doby pěti let a mezní promlčecí doby deseti let je pak délka dlouhodobou praxí Úřadu ověřená a odpovídá společenskému zájmu na zvyšování právního vědomí zadavatelů v oblasti zadávání veřejných zakázek a preventivnímu působení práva v této oblasti.“*
63. Z důvodové zprávy k novele ZZVZ vyplývá, že desetiletá prekluzivní lhůta ve smyslu § 270 odst. 8 ZZVZ je formulována jako „mezní“, tj. maximálně možná. Zde je třeba vzít především v úvahu, že doba mezi spácháním správního deliktu a potrestáním pachatele představuje významné hledisko při posuzování přiměřenosti zásahu do práv účastníka správního řízení, přiměřenosti ukládané sankce a významu veřejného zájmu na jejím uložení (k tomu srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 554/04 ze dne 31. 3. 2005).

64. Skutečnost, že veřejný zájem na potrestání zadavatele a účel ukládané sankce mohou být v důsledku plynutí času oslabovány, ostatně potvrzuje i judikatura krajského soudu, k čemuž odkazují na rozsudek krajského soudu č. j. 62 Af 123/2013 - 85 ze dne 9. 4. 2015, v němž bylo konstatováno, že *„je-li základním požadavkem na zákonnost uložené pokuty její proporcionalita, pak hledisko doby, jež uplynula mezi spácháním správního deliktu a jeho potrestáním, je možným (a někdy nutným) korektivem při úvahách ohledně výše pokuty, k němuž má být přihlédnuto na závěr těchto úvah; aplikace tohoto korektivu má zamezit, aby výše pokuty, jinak řádně stanovena podle zákonem předepsaných kritérií a kritérií nutně aplikovatelných i bez jejich výslovného vyjádření v zákoně (kritérium přiměřenosti s ohledem na míru, ve které výše pokuty může působit pro delikventa likvidačně), celkově nejevila znaky nepřiměřenosti s ohledem na prodlevu, která nastala mezi porušením právní povinnosti a trestem, který za to být uložen.“*
65. Krajský soud v citovaném rozsudku dále doplnil: *„V rámci správního trestání je totiž třeba dostatečně silně vnímat, že časový horizont toho, kdy se účastníkovi řízení (delikventovi) dostává konečného rozhodnutí ve věci, je neoddělitelnou součástí měřítek celkové spravedlnosti řízení, a že čím je tento časový horizont delší, tím více se rozostřují kontury spravedlnosti jak v očích účastníka řízení, tak i v obecném vnímání veřejností a veřejného mínění, což celkově oslabuje důvěryhodnost státní moci. Je nepochybné, že s prodlužujícím se okamžikem potrestání se relativizuje základní vztah mezi spáchaným deliktem a ukládanou sankcí a že doba mezi porušením právní povinnosti a rozhodnutím o sankci má i bezprostřední vliv na účel trestu, jehož má být uložením konkrétní sankce dosaženo.“*
66. V této souvislosti akcentuji, že jsem nepřehlédl, že § 41 SŘS obsahuje pravidlo, že stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží.
67. Na základě posouzení všech aspektů dané věci jsem však dospěl k závěru, že prekluzivní lhůta podle § 270 odst. 8 ZZVZ je absolutní a nepřekročitelná, jejímž prostřednictvím zákonodárce limitoval možnost Úřadu uložit sankci za zjištěný správní delikt a současně deklaroval, že po uplynutí stanovené doby 10 let, která je s ohledem na rozhodovací praxi Úřadu k potrestání pachatele správního deliktu dostačující, a to i včetně případného soudního přezkumu, není dán veřejný zájem na potrestání pachatele. Zde je třeba vzít v úvahu zejména hledisko přiměřenosti, kdy nelze-li pachatele potrestat do 10 let od spáchání správního deliktu, je třeba upřednostnit ochranu jeho práv, zejména práva na právní jistotu, spravedlivý proces a v jeho mezích na přiměřenou délku správního i soudního řízení.
68. S přihlédnutím ke všem okolnostem, zejména k absolutní délce stanovené doby pro zánik odpovědnosti obviněného za přestupek a ke stanovisku rozkladové komise, jsem se přiklonil k výkladu ustanovení § 270 odst. 8 ZZVZ ve prospěch obviněného a dospěl k závěru, že zde vyjádřená prekluzivní lhůta je konečná a nepřekročitelná, a proto se v průběhu soudního přezkumu ve smyslu § 41 SŘS nestaví ani nepřerušuje.
69. Jak bylo výše opakovaně poukázáno, obviněný se měl správních deliktů dopustit dne 19. 10. 2009, doba 10 let od spáchání správních deliktů tedy uplynula dne 19. 10. 2019 a odpovědnost zadavatele ve smyslu § 270 odst. 8 ZZVZ již zanikla.

70. Projednání správních deliktů zjištěných Úřadem v napadeném rozhodnutí je proto již vyloučeno, neboť Úřad nemůže jejich spáchání ani deklarovat. K prekluzi odpovědnosti účastníka za správní delikt je Úřad povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 57/2004 - 39 ze dne 15. 12. 2005). Tím je vyloučen též věcný přezkum rozkladových námitek zadavatele. Z toho důvodu jsem se nezabýval důvodností rozkladu obviněného, neboť takové posouzení je pro vydání tohoto rozhodnutí nadbytečné.
71. Vzhledem k výše uvedenému, kdy jsem shledal skutečnost, která ve smyslu § 90 odst. 4 správního řádu odůvodňuje zastavení správního řízení, přistoupil jsem ke zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení vedeného Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0226/2013/VZ. Současně jsem z obsahu správního spisu nenaznal, že by jiné rozhodnutí, než podle § 90 odst. 4 správního řádu mohlo mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků. Jsou tak splněny předpoklady pro zrušení napadeného rozhodnutí v souladu s § 152 odst. 6 písm. a) správního řádu ve spojení s § 90 odst. 4 správního řádu a současně pro zastavení správního řízení ve smyslu § 117a písm. f) zákona, neboť odpadl důvod, pro který bylo správní řízení vedeno, a již nemohou být zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření dle § 118 zákona nebo pro uložení sankce podle § 120 nebo § 120a zákona.

VII. Závěr

72. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení správního řízení, jsem dospěl k závěru, že nastaly podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení tohoto správního řízení, a to z důvodů uvedených v tomto rozhodnutí.
73. Vzhledem k výše uvedenému, kdy jsem shledal důvody, pro které je nutno napadené rozhodnutí zrušit a správní řízení zastavit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Krajská zdravotní, a. s., Sociální péče 3316/12a, 400 11 Ústí nad Labem

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy